

СТИВЪН КИНГ

ЧОВЕКЪТ С КОСАЧКАТА

Превод от английски: Весела Прошкова, 1994

chitanka.info

Досега Харълд Паркити се гордееше с моравата пред дома си. До миналата година притежаваше голяма сенокосачка и плащаше пет долара на едно съседско момче, за да окоси поляната му. През онези дни Харълд слушаше мача на „Ред Сокс“ по радиото с бира в ръка и бе твърдо убеден, че Господ е на небето и бди над света, включително над неговата поляна. Но миналата година, по средата на октомври, съдбата изигра лош номер на Харълд Паркити. Докато момчето косеше тревата за последен път през този сезон, кучето на Кастонмайерови подгони котката на семейство Смит и тя попадна под сенокосачката.

Дъщерята на Харълд повърна цялата изпита лимонада върху новата си жилетка, а жена му цяла седмица сънува кошмари. Въпреки че се бе появила малко по-късно на местопроизшествието, тя пристигна точно когато Харълд и пребледнялото момче почистваха ножовете. Разплакани, дъщеря им и мисис Смит ги наблюдаваха, но Алиша бе успяла да се преоблече в джинси и в отвратителен прилепнал пуловер. Беше влюбена в момчето, което идваше да окоси поляната.

След като цяла седмица слуша как жена му стене и бърбори в съседното легло, Харълд реши да се отърве от сенокосачката. И без това не му трябва — досега бе наемал само момче, а следващата година ще наеме и косачка. Може би Карла ще престане да стене насън и дори ще му бутне...

Ето защо закара сенокосачката на Фил Суноко и двамата се попазариха за цената. Харълд получи чисто нова автомобилна гума и пълен резервоар с бензин, а Фил изкара сенокосачката на едно от островчетата в бензиностанцията и постави върху нея надпис: „ПРОДАВА СЕ“.

А тази година Харълд непрекъснато отлагаше косенето. Когато най-после реши да се обади на миналогодишното момче, майка му обясни, че Франк е отишъл да следва в държавния университет. Харълд смаяно поклати глава и отиде да си вземе бира от хладилника, като си мислеше: „Господи, как лети времето!“

Той не потърси ново момче и май и юни отминаха неусетно, докато „Ред Сокс“ продължаваха да боксуват на четвъртото място. През уикендите Харълд седеше на задната веранда и намръщено наблюдаваше безкрайната върволица от непознати младежи, които промърморваха някакъв поздрав преди да поведат закръглената му

дъщеря към местната „Алея на влюбените“. А междувременно тревата избуя: това лято времето беше благоприятно — след всеки три дни като по часовник идваше по един дъждовен.

В средата на юли поляната приличаше повече на ливада, отколкото на морава зад порядъчен дом в предградията. И съседът Джек Кастонмайер започна да пуска плоски шеги за цената на сеното и на люцерната. А Джени, четиригодишната дъщеричка на Дон Смит свикна да се крие сред високите бурени, когато имаше овесена каша за закуска, или спанак за вечеря.

Един ден в края на юли, Харълд излезе във вътрешния двор по време на почивката на бейзболния мач, и забеляза някакъв мармот, настанил се удобно сред обрасналата с трева пътека. Тази гледка го подтикна към по-решителни действия. Изгаси радиото, взе вестника и го отвори на страницата с обявите. По средата на първата колона откри онова, което му трябваше: „Косиме тревни площи. Цени умерени. 776–2390.“

Харълд набра номера; очакваше да чуе жена, която, надвиквайки прахосмукачката, ще изкрещи на сина си да се обади. Вместо това делови глас изрече: „Пасторално озеленяване... С какво можем да ви услужим?“

Внезапно изпълнен с недоверие, Харълд обясни какво желае и си помисли: „Само това ни липсваше. Откога косачите имат фирми със секретарка?“ Поинтересува се за цената, която му се стори напълно приемлива.

Затвори телефона, изпълнен със странно тревожно чувство и се върна на верандата. Настани се на стола си, пусна радиото и отмести поглед от обрасналата поляна към облаците, които лениво плуваха в небето. Карла и Алиша бяха при тъща му, беше сам в цялата къща. Навярно ще бъдат приятно изненадани, ако момчето окоси моравата преди завръщането им.

Отвори кутийка бира и въздъхна, когато любимият му играч Дик Драго сгрещи. Задуха лек ветрец и полъхът му се усети дори на остъклената веранда. Щурци свиреха тихо във високата трева. Харълд промърмори нещо нелюбезно по адрес на Дик Драго и задряма.

След половин час се сепна — на вратата се звънеше. Докато ставаше да отвори, той събори бирата си.

Човек в работен гащеризон, изцапан с петна от трева, стоеше на стъпалата и дъвчеше клечка за зъби. Беше дебел. Огромният му корем издуваше избелелия гащеризон, все едно, че бе погълнал баскетболна топка.

— Какво желаете? — сънено попита Харълд Паркити.

Човекът се ухили, премести клечката да зъби в другото ъгълче на устата си, подръпна седалището на гащеризона си, след което леко тикна назад зелената си бейзболна шапка. Върху козирката ѝ имаше прясно петно от машинно масло. Мъжът продължаваше да се усмихва, а от него лъхаше на трева, земя и грес.

— Изпрацат ме от „Пасторално озеленяване“, приятелче — дружелюбно заяви той и се почеса между краката. — Поръчал си косач, нали така? Нали така, приятел? — Продължаваше да се хили.

— О, моравата. Вие ли... — Харълд тъпо го изгледа.

— Тъй вярно, аз. — Косачът високо се изсмя и се втренчи в лицето му, подпухнало от сън.

Харълд безпомощно му направи път и човекът затрополи с тежките си обувки по коридора, мина през всекидневната и през кухнята и се озова на задната веранда. Харълд се поуспокои, защото бе успял да го класифицира. Беше виждал подобни типове да поддържат санитарните възли, или да работят в пътностроителните бригади по магистралата. Забелязал бе как се облягат на лопатите си, пушат „Лъки Страйк“ и „Кемъл“, гледат те отвисоко, сякаш са солта на земята, и са способни да те претрепят за пет долара, или да чукат жена ти когато пожелаят. Харълд тайно се страхуваше от тях; те винаги бяха загорели от слънцето, около очите им винаги имаше мрежа от бръчици и винаги бяха безкрайно самоуверени.

— Полянката малко ще ви затрудни — подхвана той и несъзнателно гласът му стана по-гърлен. — Няма камъни, но е доста обраснала. Боя се, че доста съм я занемарил.

— Не се притеснявай, приятел. Хич да не ти пука. Всичко е супер! — Мъжът му се ухили, очите му проблеснаха като на търговски пътник, разполагащ с неизчерпаем запас от тъпи вицове. — Колкото по-висока тревата, толкова по-добре. В името на Цирцея^[1], почвата тук е плодородна!

„В името на Цирцея?“

Косачът се заслуша в радиото. Ястерземски току-що бе отбелязал точка.

— Привърженик на „Ред Сокс“, а? Аз пък си падам по „Янкийс“.
— Той влезе обратно в къщата и тромаво се заклатушка по коридора. Харълд опечалено го изпрати с поглед.

Настани се обратно на стола си и гневно се втрени в локвата бира под масата, посред която се въргяляше кутията. Хрумна му да вземе парцал от кухнята, сетне се отказа.

„Не се притеснявай. Хич да не ти пука.“

Отвори вестника на финансовия раздел и внимателно проучи котировките на акциите при затварянето на борсата. Като добър републиканец, и той смяташе бизнесмените от „Уолстрийт“ за полубогове...

(„В името на Цирцея??“)

...и често съжаляваше, че не проумява Словото, дошло от планината не върху каменни плочи^[2], а под формата на загадъчни съкращения, като п.к.т., к.д.к. Веднъж предвидливо купи три акции на компания, наречена „Бизонски кюфтета“ INC, която фалира през хиляда деветстотин шейсет и осма и той загуби инвестираните седемдесет и пет долара. Доколкото разбираше, кюфтетата от бизон щяха да се търсят в бъдеще. Често разговаряше по този въпрос със Съни, бармана от „Голдфиш боул“. Съни му обясняваше, че идеите му са прекалено напредничави и че...

Тъкмо отново задрямваше, когато го стресна оглушителен рев.

Харълд скочи като ужилен, преобърна стола си, огледа се с безумен поглед и промърмори, обръщайки се към стената:

— Господи, и това ми било косачка!

Втурна се към входната врата и погледна навън — съгледа само паркираната разнебитена зелена камионетка с надпис: *„Пасторално озеленяване“*. Ужасяващият звук идваше от обратната посока. Харълд тичешком влезе обратно в къщата, изскочи на задната веранда и се вцепени.

Гледката беше отвратителна, абсурдна.

Старомодната, боядисана в червено косачка, която дебелакът беше докарал с камионетката си, се движеше сама. Никой не я управляваше, но тя работеше на високи обороти и се стрелкаше из злостастната трева като отмъстителен червен дявол, изскочил направо

от ада. Пищеше, виеше и бълваше мазен син дим, сякаш обзета от лудост. Харълд усети, че го обзема панически страх. Натрапчивото ухание на окосена трева изпълваше въздуха като миризмата на вкиснало вино.

Но косачът бе още по-отвратителен.

Беше съблякъл всичките си дрехи — те лежаха прилежно сгънати във ваничката за птички в центъра на поляната. Гол, покрит със зелени петна, той пълзеше на около два метра след косачката и поглъщаше окосената трева. По брадичката му се стичаше зелен сок и капеше върху провисналия му корем. Всеки път, когато косачката направеше завой, той ставаше, несръчно подскачаше, сетне отново се просваше на земята.

— *Спри!* — изкрещя Харълд. — *Веднага спри!*

Но мъжът не му обърна внимание, а червената косачка като че напълно обезумя. Когато се втурна покрай него, Харълд си помисли, че стоманената ѝ решетка доволно му се усмихва.

Внезапно той видя къртицата. Навярно, зашеметена от страх, се бе спотайвала във високата трева, която след миг щеше да бъде окосена.

Животинчето се стрелна към убежището си под верандата. Косачката се втурна след него.

Нададе вой, прегази го и изплю парченца козина и вътрешности, което напомни на Харълд за котката на семейство Смит. Унищожила къртицата, косачката отново се зае с главната си задача.

Мъжът пъргаво пълзеше след нея и поглъщаше тревата. Вцепенен от страх, Харълд го наблюдаваше, напълно забравил за акции и за бизонски кюфтета. Пред очите му огромният, провиснал корем на косача се издуваше. *Мъжът свърна встрани и изяде къртицата.*

В този момент Харълд Паркити се облегна на вратата и повърна в цветната леха. Пред очите му притъмня, помисли си, че припада, че е *припаднал*. Падна по гръб на верандата и затвори очи...

Някой го разтърсваше. Навярно е Карла. Не беше измил чиниите, кофата за смет беше пълна — Карла ще му се разсърди, но това не е беда. Признателен ѝ бе, че го събужда, че го изтръгва от кошмарния

сън и го връща към нормалния свят, милата, нормална Карла с ластичен корсет и криви зъби...

Но това не бяха зъбите на жена му, които наподобяваха предните зъби на катеричка. Тези бяха...

Космати.

Върху тези криви зъби растяха зелени косми, подобни на...

Трева?

— Господи! — прошепна Харълд.

— Комай припадна, приятелче? — Отвратителният мъж се надвесваше над него, косматите му зъби бяха оголени в усмивка. Устните и брадичката му също бяха покрити със зелени косми. Из внезапно притихналият двор се носеше миризмата на трева и на бензин.

Харълд успя да седне и се втренчи в машината. Цялата трева беше окосена. „При това не е необходимо да я събирам с гребло“ — с погнуса си помисли той. Очевидно мъжът не бе пропуснал нито една тревичка. Харълд го изгледа с присвити очи и потръпна. Големият дебелак продължаваше да го ужасява, от устата му се стичаха зелени струйки.

— Какво е това? — прошепна Харълд.

Мъжът небрежно махна към поляната.

— Това ли? Изобретение, което шефът изпробва. Работи страхотно. Направо супер, приятелче. Нали разбираш: с един куршум два заека. Напредваме към последната фаза, а освен това изкарваме пари за финансиране на другите си начинания. Естествено, от време на време попадаме на клиенти, които не проявяват необходимото разбиране — някои хора не уважават експедитивността, — но шефът винаги е готов на жертвоприношение. Нещо като смазване на механизма, ако разбираш мисълта ми.

Харълд мълчеше. В главата му се въртеше една и съща дума — „жертвоприношение“. Припомни си къртицата, изплюта от раздрънканата червена сенокосачка.

Изправи се бавно, като парализиран старец и промълви:

— Разбира се. — Питаше се какво още да каже, но единственото, което му хрумна, бе стих от някаква къртри плоча на дъщеря му: — Бог да благослови тревата.

Косачът се плесна по изцапаното от трева бедро и възкликна:

— Много добре казано, приятел! Направо страхотно. Ти си схватливо момче. Имаш ли нещо против да си го запиша, когато се върна в канцеларията? Кой знае, може да ме повишат.

— Не, нямам — отвърна Харълд и заотстъпва към задната врата на къщата, без да престава да се усмихва подкупващо. — Вие си довършете работата, а аз ще подремна...

— Дадено, сладур — заяви мъжът и трмаво се изправи на крака. Харълд забеляза необичайно голямото разстояние между пръстите на краката му, които напомняха... напомняха двойни копита.

Забелязал погледа му, косачът побърза да го успокои:

— Отначало гледката е необичайна, но ще свикнеш. — Той изпитателно изглежда пълничкия си работодател. — Кой знае, може дори да ти се прииска да опиташ. Шефът непрекъснато търси нови таланти.

— Шефът? — прошепна Харълд.

Мъжът, който вече бе слязъл по стълбата, спря и благосклонно го изгледа.

— Хайде, хайде — предполагах, че си се досетил... Нали каза: „Бог да благослови тревата“ и...

Харълд поклати глава и косачът се засмя.

— Шеф ми е самият Пан. — Той скочи сред прясно окосената трева, а машината нададе вой и зави зад ъгъла на къщата.

— Съседите... — поде Харълд, но мъжът бодро му махна с ръка и изчезна от погледа му.

Косачката с трясък и вой се носеше из поляната пред къщата. Харълд Паркити не желаше да погледне през прозореца, сякаш по този начин щеше да заличи абсурдния спектакъл, на който съседите Кастонмайер и Смит (и двамата гадни демократи) навярно се наслаждаваха; сигурно се споглеждаха с престорен ужас, сякаш си казваха: „Сигурен бях, че ще се случи нещо подобно.“

Вместо това той отиде до телефона и набра номера на полицията, записан на етикетче с други важни телефони, залепено на слушалката.

— Сержант Хал слуша.

Харълд запуши с пръст свободното си ухо и каза:

— Казвам се Харълд Паркити и живея на „Ийст Ендикът Стрийт“ 1421. Искам да се оплача от... — От какво? Или просто да

изтърси: „Някакъв тип се опитва да изнасили и убие поляната ми; същият работи за бог Пан и има копита, вместо крака.“

— Слушам ви, мистър Паркити.

Внезапно го осени вдъхновение.

— Искам да се оплача от човек, който има неморално поведение.

— Неморално поведение? — повтори сержант Хал.

— Точно така. Един мъж коси поляната пред дома ми. Той е... необлечен.

— Искате да кажете, че е гол? — недоверчиво попита полицаят.

— Гол е! — съгласи се Харълд, като едвам се сдържаше да не изпадне в истерия. — Съблечен. С гол задник. На поляната пред дома ми. А сега ще благоволите ли незабавно да изпратите някого?

— Казахте 1421 „Уест Ендикът“? — объркано попита сержантът.

— „Ийст“! — изкрещя Харълд. — За Бога...

— Сигурен ли сте, че е напълно гол? Искам да кажа, виждате ли половите му органи и прочее?

Харълд се опита да отговори, но от гърлото му се изтръгна само хриптене. Воят на обезумялата косачка сякаш все повече се усилваше и изпълваше целия свят. Той усети, че му прилошава. Дочу отдалеч гласа на полицая:

— Говорете по-високо — около вас е много шумно...

Входната врата с трясък се отвори.

Харълд се обърна и видя на прага механизирания „зъл дух“ на косача. Последният вървеше след машината; все още бе гол, а върху показалеца си въртеше бейзболната си шапка. Достигнал границата на лудостта, Харълд забеляза, че и окосмяването на срамните му части напомня тучна зелена трева.

— Не биваше да го правиш, приятелче — укоризнено произнесе мъжът. — „Бог да благослови тревата“ — това ти беше шедьовърът.

— Ало? Ало, Мистър Паркити...

Слушалката се изплъзна от безжизнените пръсти на Харълд, а косачката се насочи към него; раздираше новия килим и бълваше парченца тъкан.

Харълд я загледа като хипнотизиран, докато тя достигна масичката за кафе, преобърна я и превърна единия ѝ крак в трески и стърготини. В този момент той се прекачи през облегалката на стола и заотстъпва към кухнята, като държеше стола пред себе си.

— Няма да ти помогне, миличък — любезно изрече косачът. — Освен това е доста болезнено. По-добре ми дай най-острия си нож, за да приключим веднага с жертвоприношението... ваничката за птици ще свърши работа... а после...

Харълд запрати стола към косачката, която се опитваше да го избегне, докато мъжът отвлича вниманието му, и се хвърли през вратата. Бълвайки кълба дим, косачката с рев заобиколи стола; Харълд отвори с ритник задната врата и се втурна надолу по стълбите — в този миг я чу — подуши я, усети я — беше по петите му.

Косачката нададе вой и се спусна от горното стъпало като скиор, скачащ от трамплин. Харълд се затича по току-що окосената поляна, но тялото му бе натежало от прекалено много изпити бири и следобедни дремки. Чуваше как машината се приближава, ето че е по петите чу... обърна се, сетне краката му се преплетоха и той се просна на земята.

Последното, което видя, бе подобната на ухилена уста решетка на връхлитащата го косачка; машината се засили, във въздуха проблеснаха изцапаните от трева остриета, а под тях съгледа лицето на шишкото, който укоризнено клатеше глава.

— Пълна мистерия! — възкликна лейтенант Гудуин, след като фотографът привърши със снимките. Направи знак на двамата мъже в бели престилки и те повлякоха коша си през поляната. — Преди по-малко от два часа жертвата позвъни в участъка и съобщи, че по поляната се разхожда гол мъж.

— Това отговаря ли на истината? — поинтересува се полицай Кули.

— Да. Един от съседите, някой си Кастонмайер, също ни се обади. Съмняваше се, че това е самият Паркити. Може да е бил прав, Кули.

— Сър?

— Откачил е от жегата — замислено заяви Гудуин и чукна с пръст главата си. — Шизо-шибана-френия.

— Да, сър — почтително произнесе полицаят.

— Къде е останалата част от него? — попита един от мъжете с бели престилки.

— Във ваничката за птици — отговори лейтенантът и се втренчи в небето.

— Във ваничката ли казахте? — повтори мъжът.

— Точно така — съгласи се Гудуин. Кули погледна към ваничката за птици и пребледня като платно.

— Навярно е бил някой сексманиак — заключи лейтенантът.

— Отпечатъци? — зададено попита полицаят.

Гудуин изразително посочи към току-що окосената поляна.

Полицай Кули изглеждаше така, сякаш всеки момент ще повърне.

Лейтенант Гудуин пхна ръце в джобовете си, полюшна се на пети и дълбокомислено отбеляза:

— Светът е пълен с откачени. Никога не го забравяй, Кули. Пустите му шизофреници! От лабораторията ми казаха, че някой прегазил Паркити с косачка посред собствения му хол! Можеш ли да си го представиш?

— Не, сър — отговори Кули.

Лейтенантът хвърли поглед към отлично окосената морава и заяви:

— Знаеш ли какво казал един, когато видял чернокос швед? „Това положително е някакъв норвежец — мутант.“

Сетне се отправи към къщата, последван от Кули. Зад тях ароматът на прясно окосена трева изпълваше въздуха.

[1] Цирцея — според Омировата „Одисея“ — магьосница, живееща на остров Гея, дъщеря на бог Хелиос — Б.пр. ↑

[2] Каменни плочи — авторът има предвид Библейската притча за Мойсей, който се изкачил на Синайската планина, за да получи от Бог написаните на две каменни плочи десет заповеди. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.